

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w Ł. w pozwie z dnia 7 listopada 2012r. przeciwko E. S. i K. S., wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy darowizny z dnia 22 października 2010r., na mocy której A. S. darował swojej żonie E. S. oraz swojemu synowi K. S. należącą do niego nieruchomości położoną w Ż. przy ul. (...) o powierzchni 0,1409 ha (działka nr (...)), o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz o udzielenie zabezpieczenia przez ustanowienie zakazu zbywania przez pozwanych nieruchomości stanowiącej przedmiot pozwu i dokonanie wpisu ostrzeżenia w księdze wieczystej urządzonej dla tej nieruchomości o wszczętym postępowaniu.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że powód legitymuje się prawomocnym nakazem zapłaty, stwierdzającym wierzytelność w stosunku do A. S. w wysokości 250.000 zł wraz z należnościami ubocznymi. Po dacie „powstania zobowiązania” nastąpiła zmiana firmy i formy organizacyjnej z (...) spółka z o.o. na (...) S.A. Wobec nieuregulowania zadłużenia, powód wszczął egzekucję przeciwko A. S.. W toku egzekucji komornik ustalił, że dłużnik darował pozwanym nieruchomości przy ul. (...) w Ż. i powiadomił powoda, że egzekucja z majątku dłużnika jest bezskuteczna. Powód wystąpił w tej sytuacji do właściwego sądu o wyjawienie majątku dłużnika i w toku tego postępowania dłużnik wyjaśnił, że nie posiada majątku podlegającego zajęciu, a posiada za to liczne problemy finansowe i zobowiązania z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Wierzyciel tym samym wyczerpał przewidziane prawem środki prawne zmierzające do zaspokojenia należności.

Skoro dłużnik nie posiada majątku podlegającego zajęciu, zasadne jest twierdzenie, iż umowa darowizny na rzecz pozwanych, tj. osób najbliższych dłużnika, sporządzona została z pokrzywdzeniem powoda. Dłużnik, dokonując darowizny, uniemożliwił powodowi zaspokojenie egzekwowanej należności. Dowodem na niewypłacalność dłużnika jest nie tylko bezskuteczny przebieg egzekucji, a także złożony przez niego wykaz majątku.

Jako że darowizna została dokonana na rzecz żony i syna dłużnika, powód został zwolniony z konieczności dowodzenia, że pozwani wiedzieli, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela (art. 527 § 3 k.c.).

(pozew k. 2-5)

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2012r. Sąd udzielił powodowi zabezpieczenia przez zakazanie pozwanym zbywania przedmiotowej nieruchomości, oddalając wniosek o udzielenie zabezpieczenia w pozostałej części (pkt 2).

(postanowienie k. 46-48)

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2013r. Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie I ACz 224/13 odrzucił zażalenie pozwanych od powyższego postanowienia w pkt. 2, natomiast w pozostałej części oddalił zażalenie.

(postanowienie z uzasadnieniem k. 116, 171-175)

Pozwana E. S., w odpowiedzi na pozew, wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc że powód nie skierował egzekucji do nieruchomości będącej we współwłasności dłużnika oraz ruchomości dłużnika. Egzekucja cały czas toczy się i finalnie może okazać się skuteczna. Podniosła, że dłużnik jest wypłacalny i bezpośrednio przed dokonaniem darowizny na rzecz innego wierzyciela zapłacił, na mocy ugody, 200.000 zł. Wykaz majątku dłużnika nie może być dowodem niewypłacalności dłużnika, gdyż wynika z niego, że dłużnik jest właścicielem dwóch nieruchomości na zasadzie wspólności majątkowej. Skoro powód nie skierował egzekucji do tych nieruchomości oraz do ruchomości, powództwo jest przedwczesne.

(odpowiedź na pozew k. 64-70)

Pozwany K. S., w odpowiedzi na pozew, również wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc dla uzasadnienia swojego stanowiska te same argumenty, co pozwana E. S..

(odpowiedź na pozew k. 76-83)

Pozwany K. S. na rozprawie w dniu 20 września 2013r. wniósł o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego w sprawie złożenia fałszywych zeznań przez dłużnika A. S..

Sąd oddalił wniosek pozwanego o zawieszenie postępowania w sprawie.

(protokół rozprawy k. 460)

Powód na rozprawie w dniu 12 lutego 2014r. sprecyzował pozew i oświadczył, że wnosi jak w pozwie w celu ochrony wiarygodności wynikającej z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 czerwca 2009r. w sprawie I Nc 79/09.

Strony przed zamknięciem rozprawy podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

(protokół rozprawy 00.02.28, 00.59.24 – 01.07.18)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 czerwca 2009r. w sprawie I Nc 71/09 orzeczono, że A. S. powinien zapłacić na rzecz (...) spółki z o.o. w Ł. kwotę 250.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2006r. do dnia zapłaty oraz kwotę 10.342 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(nakaz zapłaty z klauzulą wykonalności i postanowieniem k. 309-311)

Na mocy ugody pozasądowej z dnia 3 września 2010r. dłużnik A. S. i S. S. (1) spłacili wierzyciela P. A. spółkę prawa szwedzkiego w S., płacąc kwotę 200.000 zł.

(ugoda k. 58-62)

Na mocy umowy darowizny z dnia 22 października 2010r. dłużnik A. S. darował swojej żonie E. S. oraz synowi K. S., tj. pozwanym, w częściach równych zabudowaną nieruchomość, oznaczoną jako działka nr (...), położoną w Ż. przy ul. (...) o powierzchni 0,1409 ha, dla której w SR w Kutnie prowadzona jest księga wieczysta (...).

(wypis aktu notarialnego Repertorium A Nr 1864/2010 k. 191-194,

odpis zupełny księgi wieczystej k. 37-42, akty stanu cywilnego k. 43-44)

Już w chwili dokonania darowizny, dłużnik A. S. miał liczne zadłużenia stwierdzone tytułami egzekucyjnymi, w tym m.in. wobec Banku (...) S.A. I Oddziału w K. (należność główna 241.785,39 zł, egzekucja zakończona w 2013r.)

(wniosek o wszczęcie egzekucji k. 610-611,

wniosek o umorzenie egzekucji k. 613)

Wierzyciel w dniu 20 stycznia 2011r. skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie, A. M. (1) wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko A. S. w celu ściągnięcia należności wymienionej w opisanym wyżej tytule egzekucyjnym z rachunków bankowych, z ruchomości oraz wiarygodności przysługujących dłużnikowi. Wniósł o ustalenie majątku dłużnika.

(wniosek o wszczęcie egzekucji k. 307-308)

W toku egzekucji prowadzonej przeciwko A. S. pod sygn. akt Km 337/11, organ egzekucyjny zajął wierzytelności dłużnika należne mu od Urzędu Skarbowego w K. oraz dokonał zajęcia rachunków bankowych.

(zajęcia k. 327-342, 346-349, 351-352)

Komornik pismem z dnia 21 stycznia 2011r. poinformował, że dłużnik jest właścicielem trzech nieruchomości, a wierzyciel pismem z dnia 10 marca 2011r. wniósł o „przyłączenie egzekucji do egzekucji z tych nieruchomości”.

(pisma k. 343, 350)

W piśmie z dnia 31 marca 2011r. Komornik poinformował wierzyciela, że nieruchomości, dla których prowadzone są księgi wieczyste: (...), (...) i (...) stanowią własność S. S. (1), a nieruchomość o nr. księgi wieczystej (...) była własnością dłużnika (wyzbył się jej w drodze darowizny z dnia 22 października 2010r.). Co do pozostałych nieruchomości, w księgach wieczystych dłużnik nie widnieje jako właściciel lub w inny sposób uprawniony. Na dzień sporządzenia tego pisma Komornik prowadził przeciwko A. S. jeszcze dwie egzekucje, w których łączna zaległość bez kosztów egzekucji wynosiła 338.000 zł. Egzekucja z rachunków bankowych jest bezskuteczna. (pismo k. 353)

W dniu 13 kwietnia 2011r. Komornik uzyskał informację z Wykazu Ksiąg Wieczystych SR w Kutnie, że dłużnik A. S. jest wpisany jako współwłaściciel w 1/2 w księdze wieczystej (...) oraz jako współwłaściciel na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej z E. S. w księdze wieczystej (...) (działka nr (...) w Ś., gmina O.). (pismo k. 357)

Komornik pismem z dnia 5 maja 2011r. przekazał powyższe informacje wierzycielowi. (pismo k. 360)

Pismem z dnia 13 maja 2011r. Komornik poinformował wierzyciela, że egzekucja przeciwko A. S. prowadzona z rachunków bankowych i wierzytelności jest bezskuteczna. Zajęcia świadczenia z ZUS okazało się bezskuteczne. W toku egzekucji nie ustalono majątku ruchomego, do którego można skierować skuteczną egzekucję. (pismo k. 363)

Wierzyciel we wniosku z dnia 25 maja 2011r., skierowanym do Sądu Rejonowego w Kutnie wniósł o wyjawienie majątku dłużnika.

W wykazie majątku z dnia 1 września 2011r. w sprawie I Co 1293/11 dłużnik podał, że ma „wspólność małżeńską”, że poza „rzeczami osobistymi” nie posiada innych ruchomości ani pieniędzy, posiada udział w spółce jawnej PPHU (...), nie posiada wierzytelności, jest właścicielem trzech nieruchomości: w Ś., w D. oraz w Ż. o powierzchni 1.420 m². Na posiedzeniu sądowym w sprawie o wyjawienie majątku dłużnik oświadczył, że nie ma maszyn rolniczych, nie ma środków finansowych, ma liczne problemy finansowe i zobowiązania, nie ma udziału w spółce jawnej i nie osiąga dochodów z prowadzonej spółki jawnej, nie ma udziałów w innych spółkach. (wniosek k. 30, protokół k. 31-32, wykaz majątku k. 33-36)

W kolejnej informacji o stanie egzekucji z dnia 28 maja 2012r. wierzyciel został poinformowany, że egzekucja z ruchomości, wierzytelności oraz rachunków bankowych jest bezskuteczna, nie ustalono w toku egzekucji majątku ruchomego, do którego można by skierować egzekucję.

(pismo k. 29)

Na mocy ugody pozasądowej („porozumienia w sprawie spłaty długu”) z dnia 3 kwietnia 2012r. dłużnik A. S., S. S. (1) i PPHU (...) spółka jawna w D. zapłacili wierzycielowi C. U. kwotę 100.000 zł, tytułem spłaty zadłużenia.

(porozumienie k. 84-85)

Wierzyciel pismem z dnia 13 sierpnia 2012r., skierowanym do Komornika A. M. (1), wniósł o wstrzymanie się z umorzeniem egzekucji w związku z jej bezskutecznością, podając że wierzyciel zamierza podjąć czynności zmierzające do ubezskutecznienia przeniesienia „nieruchomości nr (...)” przez dłużnika na osoby najbliższe w trybie art. 527 k.c., a do kolejnego pisma z dnia 20 grudnia 2012r. załączył kopię postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia powoda.

(pisma k. 169, 170)

Dłużnik A. S. i jego żona, pozwana E. S. umową z dnia 19 grudnia 2001r. wyłączyli obowiązujący ich ustrój wspólności ustawowej w ten sposób, że obowiązywać ich będzie ustrój rozdzielności majątkowej.

(wypis aktu notarialnego k. 207)

A. i E. małżonkowie S. są współwłaścicielami na prawach wspólności ustawowej zabudowanej nieruchomości rolnej położonej w miejscowości Ś., gmina O., o powierzchni 2,2800 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Kutnie prowadzona jest księga wieczysta (...).

(odpis zwykły księgi wieczystej k. 389-396)

Dłużnik A. S. jest współużytkownikiem wieczystym w 1/2 części niezabudowanej działki gruntu położonej w D., gmina Ż., powierzchni 3,7400 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Kutnie prowadzona jest księga wieczysta (...).

(odpis zwykły księgi wieczystej k. 91-94)

Komornik Sądowy A. M. (2) w piśmie z dnia 25 lipca 2013r. poinformowała wierzyciela, że egzekucja przeciwko A. S. jest bezskuteczna. W toku egzekucji dłużnik oświadczył, że nie posiada ruchomości przedstawiających wartość handlową, że spółka jawna (...) nie przynosi żadnych dochodów, nie ma żadnych dochodów, w utrzymaniu pomaga mu rodzina, jest w stanie spłacać dług w ratach po 500 zł miesięcznie. W lipcu 2013r. uiścił pierwszą ratę.

(pismo k. 419)

Dłużnik A. S., zgodnie z rocznymi zeznaniami podatkowymi:

- rok podatkowy 2009 zakończył stratą,
- rok podatkowy 2010 zakończył stratą,
- rok podatkowy 2011 zakończył stratą,
- w roku podatkowym 2012 osiągnął dochód w wysokości 15.255,36 zł

(zeznania podatkowe k. 532)

W toku egzekucji Km 1759/05 prowadzonej przez Komornika A. M. (1) z wniosku Banku (...) S.A. Oddziału w K. przeciwko m.in. A. S. dokonano wyceny nieruchomości stanowiącej przedmiot pozwu. Wartość rynkowa tej nieruchomości na dzień 3 marca 2010r. wynosiła 609.000 zł.

(dokumenty z akt Km 1759/05 k. 609-617)

Dłużnik A. S. mieszka z żoną E. S. na nieruchomości przy ul. (...) w Ż., którą darował w dniu 22 października 2010r. pozwanym.

Pozwana na nieruchomości prowadzi hotel, restaurację i kawiarnię. Działalność pozwanej przynosi duży dochód. Zatrudnia 5 pracowników. Wyposażenie budynku mieszkalnego stanowi majątek osobisty pozwanej.

(zeznania pozwanej – protokół rozprawy k.625, 00.34.31- 00.55.19)

Pozwany mieszkał z rodzicami do roku 2008. Później w roku 2009 i 2012 ponownie mieszkał z rodzicami w domu przy ul. (...) w Ż..

(zeznania pozwanego – protokół rozprawy k. 626, 00.55.46)

Sąd na podstawie art. 217 § 3 i art. 227 k.p.c. oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. szacowania nieruchomości celem wyceny nieruchomości, których współwłaścicielem jest dłużnik, uznając że wartość tych nieruchomości nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, o czym szerzej w dalszych rozważaniach, a dowód ten został powołany jedynie dla zwłoki.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej, zgodnie z którymi dłużnik A. S. „dobrze zarabia”, jako że są sprzeczne z ustaleniami organu egzekucyjnego, wobec którego dłużnik oświadczył, że nie ma żadnych dochodów, a w utrzymaniu pomaga mu rodzina (informacja o stanie egzekucji k. 419), jak też z rocznymi zeznaniami podatkowymi dłużnika (k. 532) i wykazem majątku (k. 33-36).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Roszczenie pozwu, tj. tzw. skargę paulińską regulują przepisy art. 527 i nast. k.c.

Powód ma legitymację czynną do wystąpienia ze skargą paulińską, jest bowiem wierzycielem A. S., legitymującym się wierzytelnością w stosunku do niego, stwierdzoną tytułem egzekucyjnym; wierzytelność ta istniała zarówno w chwili dokonywania przez dłużnika zaskarżonej czynności, jak też w chwili zamknięcia rozprawy.

Przedmiotem zaskarżenia jest nieodpłatna czynność prawna dłużnika powoda.

Tak więc spełniona została podstawowa przesłanka skargi paulińskiej, tj. istnienie wierzytelności w stosunku do dłużnika, który dokonał zaskarżonej czynności prawnej.

Pozostałymi przesłankami skargi paulińskiej, zgodnie z art. 527 k.c., są:

1. dokonanie przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, na skutek której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową,
2. wystąpienie pokrzywdzenia wierzyciela,
3. działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela,
4. wiedza lub możliwość przy zachowaniu należytej staranności dowiedzenia się przez osobę trzecią, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Przesłanki te muszą być spełnione kumulatywnie, a ciężar ich udowodnienia, zgodnie z art. 6 k.c., spoczywa na wierzycielu.

Jest niewątpliwe i niesporne, że pozwani, czyli osoby trzecie, na skutek umowy darowizny uzyskali korzyść majątkową.

Korzyść majątkową uzyskały w realiach rozpoznawanej sprawy żona dłużnika i jego syn, tj. osoby będące z nim z racji więzów rodzinnych w bliskim stosunku, co ułatwia sytuację procesową powoda, bowiem okoliczność, iż pozwani wiedzieli o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia powoda objęta jest domniemaniem prawnym (art. 527 § 3 k.c.).

Przeciwko pozwanym przemawiało również domniemanie, o którym mowa w art. 528 k.c.

Pozwani nie obalili domniemań z art. 527 § 3 i art. 528 k.c., co oznacza istnienie po ich stronie nagannej postawy, tj. jednej z przesłanek skargi paulińskiej.

Pokrzywdzenie wierzyciela polega natomiast na tym, że jego wierzytelność nie może być zrealizowana i zrealizowanie jej w przyszłości jest również wątpliwe.

Niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 k.c. oznacza stan majątku dłużnika, w którym egzekucja nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej wierzycielowi przeciwko dłużnikowi. Dla skorzystania z akcji paulińskiej przez wierzyciela wystarczy wykazanie, że wobec stanu majątku okazało się niemożliwe zaspokojenie wierzytelności tego wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 24 stycznia 2000r., III CKN 554/98, Lex nr 52736), przy czym między niewypłacalnością dłużnika a podjęciem przez niego zaskarżonej czynności prawnej musi zachodzić związek przyczynowy, którego oceny dokonuje się według chwili zaskarżenia czynności.

Dłużnik A. S. w chwili dokonywania darowizny doskonale wiedział o wierzytelności powoda, która została stwierdzona tytułem egzekucyjnym wydanym ok. 14 miesięcy przed dokonaniem darowizny, musiał zatem zdawać sobie sprawę, że wyzbywając się nieruchomości wartej kilkaset tysięcy złotych, działa z pokrzywdzeniem powoda, który zostanie pozbawiony możliwości zaspokojenia swojej należności. Sytuacja materialna dłużnika uniemożliwiała mu i uniemożliwia nadal zaspokojenie wierzytelności powoda, o ochronę której wystąpił on do Sądu.

Okoliczności powyższe ewidentnie wskazują, że dłużnik A. S. działał ze świadomością pokrzywdzenia powoda, co objęte jest domniemaniem z art. 529 k.c., które nie zostało obalone.

Niewypłacalność dłużnika może być wykazywana wszelkimi środkami dowodowymi, niekoniecznie postanowieniem o umorzeniu egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

Wykazanie stanu niewypłacalności dłużnika nie powinno być utrudnione, byłoby to bowiem sprzeczne z celem skargi paulińskiej, którym jest ochrona interesu wierzyciela. O niewypłacalności dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. świadczy m.in. bezskuteczność przeprowadzonej przeciwko niemu egzekucji, która, w odniesieniu do świadczeń pieniężnych, może być prowadzona z różnych, a zatem także tylko z niektórych składników majątku dłużnika. Jeżeli zatem egzekucja przeprowadzona z jednej choćby części majątku dłużnika okaże się bezskuteczna, jest to wystarczające do przyjęcia, że wykazana została w ten sposób niewypłacalność dłużnika zalegającego z zapłatą (por. wyrok SN z dnia 18 września 1998r., III CKN 612/97, OSNC 1999/3/56).

Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w realiach rozpatrywanej sprawy – egzekucja prowadzona ze wskazanych przez wierzyciela składników majątku dłużnika okazała się bezskuteczna, a więc mamy do czynienia z niewypłacalnością dłużnika.

Wbrew wywodom pozwanych, zaspokojenie przez dłużnika dwóch wierzycieli, nie świadczy o jego wypłacalności, oznacza to bowiem, że dłużnik wybrał sobie pewnych wierzycieli, wobec których uregulował zobowiązania z pokrzywdzeniem powoda, któremu oferuje spłaty po 500 zł miesięcznie przy zadłużeniu wynoszącym kilkaset tysięcy złotych.

Prowadzi to do wniosku, że dłużnik dokonał wyboru wierzycieli arbitralnie, prowadząc do uprzywilejowania jednych wierzycieli kosztem powoda (por. wyrok SN z dnia 23 listopada 2005r., II CK 225/05, L. oraz wyrok SN z dnia 20 października 2011r., IV CSK 39/11, L.).

Z tych wszystkich względów, spełnione zostały wszystkie przesłanki zasadności skargi paulińskiej, o których mowa w art. 527 k.c., co prowadzi do wniosku, że rzeczywistym celem darowizny było wyłączenie darowanej nieruchomości od egzekucji.

Pozwani usiłowali zwolnić się od zadośćuczynienia roszczeniu powoda w oparciu o przepis art. 533 in fine k.c., jednakże – wbrew treści art. 6 k.c. – nie wykazali przesłanek umożliwiających takie zwolnienie się.

Pozwani wskazali powodowi dwie nieruchomości, które w ich ocenie są wystarczające do jego zaspokojenia.

Gdy chodzi o jedną z nich, to dłużnik jest jej właścicielem z pozwaną na prawach wspólności ustawowej, a to oznacza, że powód, który nie dysponuje tytułem wykonawczym przeciwko pozwanej, musiałby wystąpić do właściwego sądu

rejonowego z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności także przeciwko małżonkowi dłużnika, co wiąże się z poniesieniem przez powoda dodatkowych kosztów oraz inicjowaniem odrębnego postępowania sądowego.

Gdy chodzi o drugą ze wskazanych nieruchomości, to dłużnik jest jej współużytkownikiem wieczystym w 1/2 części, co a priori wskazuje, że realność sprzedaży jedynie udziału w użytkowaniu wieczystym w drodze sprzedaży licytacyjnej jest bardzo wątpliwa.

Jak podnosi się w orzecznictwie, w art. 533 in fine k.c. chodzi o wskazanie jedynie takiego mienia dłużnika, co do którego można – z najwyższym stopniem prawdopodobieństwa, graniczącym z pewnością – przyjąć, iż pozwoli na zaspokojenie wierzyciela. Nie chodzi w tym przepisie o samą możliwość prowadzenia egzekucji ze wskazanego mienia, której rezultat może okazać się w praktyce wątpliwy, lecz o uzyskanie przez wierzyciela realnego zaspokojenia. Skoro zatem samo wskazanie mienia dłużnika może, na równi z zaspokojeniem wierzyciela, prowadzić do zwolnienia osoby trzeciej od zadośćuczynienia jego roszczeniu, musi to być mienie służące realnie zaspokojeniu. Odmierna wykładnia tego przepisu byłaby zresztą sprzeczna z ratio legis skargi paulińskiej, mającej służyć ochronie wierzyciela przed krzywdzącym go postępowaniem dłużnika (por. wyrok SN z dnia 16 marca 2006r., III CSK 8/06, OSNC 2006/12/207).

Samo wskazanie mienia nie jest równoznaczne ze wskazaniem mienia wystarczającego do zaspokojenia, osoba trzecia tylko wtedy może się zwolnić od zadośćuczynienia roszczeniu wierzyciela, jeżeli nie ma wątpliwości, że prowadzi ono do zaspokojenia wierzyciela. Nie można wymagać od wierzyciela, korzystającego z ochrony, jaką daje skarga paulińska, ażeby wszczynał kolejno wiele postępowań egzekucyjnych i mnożył związane z tym koszty i wreszcie przejmował na siebie skutki niepowodzeń kolejnych egzekucji (por. wyroki SA w Katowicach z dnia 12 września 2012r., I ACa 552/12, Lex nr 1220472 oraz SA w Ł. z dnia 6 grudnia 2012r., I ACa 920/12, L.).

Powód nie może być zmuszony do inicjowania kolejnego postępowania sądowego o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko pozwanej, jak też ponoszenia dużych kosztów prowadzenia egzekucji z nieruchomości, zważywszy że sposób egzekucji, jakim jest egzekucja z nieruchomości, jest najdroższym sposobem egzekucji, a wynik egzekucji ze wskazanego mienia jest bardzo wątpliwy i finalnie egzekucja ta mogłaby się skończyć wygenerowaniem po stronie wierzyciela dalszych kosztów, które tylko zwiększyłyby już i tak ogromne zadłużenie dłużnika.

Prowadzi to do wniosku, że pozwani nieskutecznie wskazali mienie wystarczające do zaspokojenia wierzytelności powoda w rozumieniu art. 533 k.c.

Jeżeli dłużnik dysponuje jeszcze mieniem nieruchomym, co rzeczywiście wykazał, to nic nie stoi na przeszkodzie, aby sam je sprzedał i zapłacił egzekwowaną należność, zapobiegając zaspokojeniu się wierzyciela z darowanej pozwanym nieruchomości. Dłużnik może i powinien to zrobić, bowiem oczekiwanie dłużnika na aktywność powoda w tym zakresie, z przedstawionych wyżej względów, jest całkowicie bezzasadne.

W tych okolicznościach, ustalenie wartości nieruchomości, których właścicielem i współużytkownikiem wieczystym jest dłużnik, nie miało istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Niezrozumiałe i chybione są twierdzenia pozwanych dotyczące niewykorzystania możliwości prowadzenia egzekucji z nieruchomości dłużnika, skoro dłużnik w wyjawieniu majątku podał pod groźbą odpowiedzialności karnej, że poza rzeczami osobistymi, nie ma innych nieruchomości, a przed organem egzekucyjnym oświadczył, że nie posiada nieruchomości przedstawiających wartość handlową.

W tym stanie rzeczy, Sąd na podstawie art. 527 k.c. uwzględnił powództwo, orzekając jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

Pozwani przegrali sprawę, zatem o kosztach procesu poniesionych przez powoda Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 k.p.c. (zasądzone koszty obejmują uiszczoną opłatę od pozwu, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika powoda, opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz wydatki notariusza, który przesłał na żądanie Sądu wypis z aktu notarialnego).

Z/

doręczyć odpisy wyroku z uzasadnieniem pozwanej oraz pełnomocnikowi pozwanego.